

Arrest

nr. 186 526 van 8 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en een Tadzjiek van etnische origine te zijn. U werd geboren te Naghvak, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U werkte gedurende 2,5 jaar voor de Afghanistan Nawaen Security Organization (ANSO) in Kabul. De organisatie zorgde er voor dat konvooien veilig olie konden vervoeren voor buitenlanders. U werkte in de compound van het bedrijf in Kabul als veiligheidsagent en mechaniker. U verliet de compound om de vijftien dagen om twee dagen naar huis te gaan. Toen u voor de ANSO werkte ontving u een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u zich moest aansluiten bij hun. U verliet daarop uw job en keerde terug naar de winkel die u had voor u bij de ANSO ging werken. Na uw terugkeer naar uw winkel ontving u een tweede dreigbrief van de taliban. Daarop zocht u tevergeefs hulp in het districtshuis, maar u kon geen bescherming krijgen. U

achtte uw leven niet veilig en verliet Afghanistan. Na een reis van ongeveer 45 dagen kwam u op 21 oktober 2015 aan in België waar u zich op 23 oktober 2015 vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een appreciatiebrief van het werk van uw vader, de taskara van uw vader, een document van de militaire dienst van uw vader, uw taskara, een appreciatiebrief van de Afghanistan Naween Security Organization, een dreigbrief van de taliban, een brief van het districtshuis, uw rijbewijs, en een badge van de Afghanistan Naween Security Organization, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo moet er vooreerst worden vastgesteld dat u verschillende verklaringen aflegt over de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen van de taliban en die u hebben doen beslissen Afghanistan te verlaten. Bij de DVZ verklaarde u twee dreigbrieven van de taliban te hebben ontvangen, één in mei 2013 en één in juni 2015. De taliban zou u hebben gezegd dat u hen moest opzoeken in Surkhrod om te komen praten, u wist niet over wat (Vragenlijst CGVS, 18/12/2015). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u twee brieven heeft ontvangen. De eerste, die u niet heeft voorgelegd voor het CGVS, zou u hebben ontvangen toen u voor de ANSO werkte. U zou 10-20 dagen na het ontvangen van de brief uw job hebben verlaten (CGVS, p.13). Op de door u voorgelegde documenten van de ANSO staat dat u tot 30/12/2014 voor de organisatie zou hebben gewerkt, iets wat u bevestigt (CGVS, p. 12). Dit impliceert dat u de eerste dreigbrief in december 2014 zou hebben ontvangen, en niet in mei 2013. Ook de inhoud van de brief blijkt plots anders te zijn. Voor het CGVS verklaart u dat er in de brief stond dat 'ik me bij hun moest aansluiten voor de jihad en met hen moest samenwerken' (CGVS, p. 14). Het is verwonderlijk dat u niet meer lijkt te weten wanneer u voor het eerst een dreigbrief van de taliban heeft ontvangen en dat u ook niet meer weet wat de inhoud er van is, zeker gezien deze brief u doen heeft besluiten uw job voor de ANSO te verlaten. Indien u de brief in mei 2013 zou hebben ontvangen, dan zou u uw job bij de ANSO veel eerder hebben verlaten dan gezegd. Als u de brief in december 2014 zou hebben ontvangen, dan klopt uw eerdere verklaring voor de DVZ niet. Hoe het ook wordt bekeken, uw verklaringen over de eerste dreigbrief kloppen niet.

Ook uw verklaringen over de tweede dreigbrief van de taliban, die u heeft voorgelegd aan het CGVS, bevatten tegenstrijdigheden over de inhoud. Voor de DVZ verklaarde u dat de tweede brief dezelfde inhoud had als de eerste brief (dus dat u naar Surkhrod diende te gaan omwille van u onbekende redenen) (Vragenlijst CGVS, 18/12/2015). Voor het CGVS verklaarde u dat volgens de inhoud van de tweede brief, hen (ie de taliban) en hun waarschuwing, de vorige maal heeft genegeerd en dat u zich moet aansluiten (CGVS, p. 12). Dat u twee verschillende verklaringen aflegt over deze dreigbrieven, die de aanleiding zijn geweest van uw vlucht, ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zegt u dat u dat het in de periode van het interview voor de DVZ niet goed ging met uw gezondheid (CGVS, p. 14). U haalde dit ook aan bij het begin van het gehoor voor het CGVS, toen u zei dat u een moeilijke reis had gehad en medicatie nam. U gaf ook aan dat u niet zeker was over de data van de dreigbrieven die u toen had gegeven (CGVS, p. 3). Het CGVS kan aannemen dat u een moeilijke reis heeft gehad en dat u eventueel omwille van de omstandigheden een tijd ziek bent geweest. Tegelijkertijd merkt het CGVS op dat het interview voor de DVZ pas op 18 december 2015 heeft plaatsgevonden, dus twee maanden na uw aankomst in België. Er wordt bovendien in uw dossier nergens melding gemaakt van ziekte. U heeft aan het begin van uw gehoor voor het CGVS enkel aangegeven dat u niet zeker was over de data van de dreigbrieven die u bij de DVZ had gegeven, maar niets gezegd over de inhoud van de brieven. Dat u twee compleet verschillende inhoud en geeft aan de brieven die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, kan volgens het CGVS niet te wijten zijn aan een eventuele gezondheidsprobleem, een probleem dat u overigens niet wist te staven mits enig objectief medisch attest.

Voorts verklaarde u voor de DVZ dat één van uw collega's bij de ANSO, X, werd vermoord door de taliban (Vragenlijst CGVS, 18/12/2015). Voor het CGVS vertelt u dat u dankzij hem voor de ANSO bent gaan werken, maar meer ook niet (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd of u nog contact heeft met één van uw collega's zegt u van niet (CGVS, p. 11). Later tijdens het gehoor wordt er u door het

CGVS op gewezen dat u een punt van uw asielrelaas nog niet heeft verteld, namelijk dat uw collega X werd vermoord door de taliban. Het is bevreemdend dat u expliciet gevraagd zou moeten worden naar de dood van een nabije collega, vooral daar dit incident door u voor de DVZ aangehaald werd als een element van uw vlucht. Uw verklaring hiervoor, nl. dat men u hier voor het CGVS niet achter gevraagd zou hebben, is onvoldoende. Men kan er immers vanuit gaan dat u zo'n belangrijke gebeurtenis spontaan zou aanhalen op het moment waarop u over deze man vertelde, temeer er werd vastgesteld tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u wel spontaan kon vertellen over uw leven in België, zonder daar hier expliciet naar gevraagd wordt. Dat u niet spontaan verteld over een element van uw vlucht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten, met name de dreigbrief van de taliban, het certificaat van ANSO en de brief van het districtshuis moet gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen geloofwaardig zijn, in casu quod non. De door u voorgelegde dreigbrief van de taliban heeft een gesolliciteerd karakter. Ze dient immers ter ondersteuning van uw asielrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden. Bovendien kan dit document door eender wie die het geschreven Pashtou of Dari machtig is, opgesteld worden, wat het geloof in de authenticiteit verder afbreekt. Het door u voorgelegde certificaat en de badge van de ANSO hebben eveneens een gesolliciteerd karakter. Opmerkelijk is dat op het certificaat verschillende schrijffouten staan ('gamil.com' i.p.v. 'gmail.com', 'origination', i.p.v. 'organisation' en 'present' i.p.v. 'president'), wat het geloof in de authenticiteit verder afbreekt. Ook de brief van het districtshuis is gesolliciteerd, daar deze pas is verkregen bij het districtshuis nadat u Afghanistan had verlaten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft de taskara en het rijbewijs dat u voorlegt, dit document kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze documenten bevestigen enkel mogelijks uw identiteit dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De taskara van uw vader, de appreciatiebrief van zijn werk en het certificaat van zijn militaire dienst voegen weinig toe aan uw dossier. Nergens uit uw verklaringen bleek immers dat het mogelijke werk dat uw vader ooit verrichtte voor het leger, voor enig probleem zorgde.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal

burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('vreemdelingenwet'), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 maart [sic] 2003, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van de verdediging.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo moet er vooreerst worden vastgesteld dat u verschillende verklaringen aflegt over de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen van de taliban en die u hebben doen beslissen Afghanistan te verlaten. Bij de DVZ verklaarde u twee dreigbrieven van de taliban te hebben ontvangen, één in mei 2013 en één in juni 2015. De taliban zou u hebben gezegd dat u hen moest opzoeken in Surkhrod om te komen praten, u wist niet over wat (Vragenlijst CGVS, 18/12/2015). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u twee brieven heeft ontvangen. De eerste, die u niet heeft voorgelegd voor het CGVS, zou u hebben ontvangen toen u voor de ANSO werkte. U zou 10-20 dagen na het ontvangen van de brief uw job hebben verlaten (CGVS, p.13). Op de door u voorgelegde documenten van de ANSO staat dat u tot 30/12/2014 voor de organisatie zou hebben gewerkt, iets wat u bevestigt (CGVS, p. 12). Dit impliceert dat u de eerste dreigbrief in december 2014 zou hebben ontvangen, en niet in mei 2013. Ook de inhoud van de brief blijkt plots anders te zijn. Voor het CGVS verklaart u dat er in de brief stond dat 'ik me bij hun moest aansluiten voor de jihad en met hen moest samenwerken' (CGVS, p. 14). Het is verwonderlijk dat u niet meer lijkt te weten wanneer u voor het eerst een dreigbrief van de taliban heeft ontvangen en dat u ook niet meer weet wat de inhoud er van is, zeker gezien deze brief u doen heeft besluiten uw job voor de ANSO te verlaten. Indien u de brief in mei 2013 zou hebben ontvangen, dan zou u uw job bij de ANSO veel eerder hebben verlaten dan gezegd. Als u de brief in december 2014 zou hebben ontvangen, dan klopt uw eerdere verklaring voor de DVZ niet. Hoe het ook wordt bekeken, uw verklaringen over de eerste dreigbrief kloppen niet.

Ook uw verklaringen over de tweede dreigbrief van de taliban, die u heeft voorgelegd aan het CGVS, bevatten tegenstrijdigheden over de inhoud. Voor de DVZ verklaarde u dat de tweede brief dezelfde inhoud had als de eerste brief (dus dat u naar Surkhrod diende te gaan omwille van u onbekende redenen) (Vragenlijst CGVS, 18/12/2015). Voor het CGVS verklaarde u dat volgens de inhoud van de tweede brief, hen (ie de taliban) en hun waarschuwing, de vorige maal heeft genegeerd en dat u zich moet aansluiten (CGVS, p. 12). Dat u twee verschillende verklaringen aflegt over deze dreigbrieven, die de aanleiding zijn geweest van uw vlucht, ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zegt u dat u dat het in de periode van het interview voor de DVZ niet goed ging met uw gezondheid (CGVS, p. 14). U haalde dit ook aan bij het begin van het gehoor voor het CGVS, toen u zei dat u een moeilijke reis had gehad en medicatie nam. U gaf ook aan dat u niet zeker was over de data van de dreigbrieven die u toen had gegeven (CGVS, p. 3). Het CGVS kan aannemen dat u een moeilijke reis heeft gehad en dat u eventueel omwille van de omstandigheden een tijd ziek bent geweest. Tegelijkertijd merkt het CGVS op dat het interview voor de DVZ pas op 18 december 2015 heeft plaatsgevonden, dus twee maanden na uw aankomst in België. Er wordt bovendien in uw dossier nergens melding gemaakt van ziekte. U heeft aan het begin van uw gehoor voor het CGVS enkel aangegeven dat u niet zeker was over de data van de dreigbrieven die u bij de DVZ had gegeven, maar niets gezegd over de inhoud van de brieven. Dat u twee compleet verschillende inhoud en geeft aan de brieven die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, kan volgens het CGVS niet te wijten zijn aan een eventuele gezondheidsprobleem, een probleem dat u overigens niet wist te staven mits enig objectief medisch attest.

Voorts verklaarde u voor de DVZ dat één van uw collega's bij de ANSO, X, werd vermoord door de taliban (Vragenlijst CGVS, 18/12/2015). Voor het CGVS vertelt u dat u dankzij hem voor de ANSO bent gaan werken, maar meer ook niet (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd of u nog contact heeft met één van uw collega's zegt u van niet (CGVS, p. 11). Later tijdens het gehoor wordt er u door het CGVS op gewezen dat u een punt van uw asielrelaas nog niet heeft verteld, namelijk dat uw collega X werd vermoord door de taliban. Het is bevreemdend dat u expliciet gevraagd zou moeten worden naar de dood van een nabije collega, vooral daar dit incident door u voor de DVZ aangehaald werd als een element van uw vlucht. Uw verklaring hiervoor, nl. dat men u hier voor het CGVS niet achter gevraagd zou hebben, is onvoldoende. Men kan er immers vanuit gaan dat u zo'n belangrijke gebeurtenis spontaan zou aanhalen op het moment waarop u over deze man vertelde, temeer er werd vastgesteld tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u wel spontaan kon vertellen over uw leven in België, zonder daar hier expliciet naar gevraagd wordt. Dat u niet spontaan verteld over een element van uw vlucht, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten, met name de dreigbrief van de taliban, het certificaat van ANSO en de brief van het districtshuis moet gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen geloofwaardig zijn, in casu quod non. De door u voorgelegde dreigbrief van de taliban heeft een gesolliciteerd karakter. Ze dient immers ter ondersteuning van uw asielrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden. Bovendien kan dit document door eender wie die het geschreven Pashtou of Dari machtig is, opgesteld worden, wat het geloof in de authenticiteit verder afbreekt. Het door u voorgelegde certificaat en de badge van de ANSO hebben eveneens een gesolliciteerd karakter. Opmerkelijk is dat op het certificaat verschillende schrijffouten staan ('gamil.com' i.p.v. 'gmail.com', 'origination', i.p.v. 'organisation' en 'present' i.p.v. 'president'), wat het geloof in de authenticiteit verder afbreekt. Ook de brief van het districtshuis is gesolliciteerd, daar deze pas is verkregen bij het districtshuis nadat u Afghanistan had verlaten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft de taskara en het rijbewijs dat u voorlegt, dit document kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Deze documenten bevestigen enkel mogelijks uw identiteit dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De taskara van uw vader, de appreciatiebrief van zijn werk en het certificaat van zijn militaire dienst voegen weinig toe aan uw dossier. Nergens uit uw verklaringen bleek immers dat het mogelijke werk dat uw vader ooit verrichtte voor het leger, voor enig probleem zorgde.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt voldoende redenen te hebben gehad om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar was gekomen. Hij verwijst hiervoor naar zijn tewerkstelling als bewaker bij het bedrijf ANSO (Afghanistan Naween Security Organization), waaruit volgens verzoeker volgt dat hij een risicoprofiel heeft.

In het kader van zijn asielaanvraag voerde verzoeker aan dat de taliban in de eerste dreigbrief zou hebben verwezen naar zijn functie bij ANSO, waardoor verzoeker (minstens een indirect) verband legde tussen zijn vermeende problemen en zijn werk. Deze problemen werden door de commissaris-generaal ongeloofwaardig bevonden. De vaststellingen waarop deze beoordeling steunt, worden uitgebreid uiteengezet in de bestreden beslissing en vinden steun in het administratief dossier. Meer bepaald werden er verscheidene tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde met de hulp van een ambtenaar en een tolk. Deze vaststellingen hadden betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas, zijnde de vermeende dreigbrieven die hij ontvangen zou hebben.

Waar verzoeker aangaande de inconsistentie in zijn opeenvolgende verklaringen betreffende het moment waarop hij de dreigbrieven zou hebben ontvangen, stelt dat het niet uitgesloten is dat de tolk bij

het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zich mogelijk heeft vergist bij het omzetten van de data, wordt opgemerkt dat dit louter een hypothetische bewering is van verzoeker die hij op geen enkele wijze staft. Tevens is verzoeker ontkennend dat hij tijdens het voormelde interview de westerse kalender zou hebben gebruikt, louter een blote bewering die hij eveneens op geen enkele wijze staft. Waar verzoeker analfabetisme inroept ter verklaring van zijn inconsistente verklaringen aangaande de inhoud van de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen, kan er bezwaarlijk worden ingezien hoe verzoekers analfabetisme hiervoor een verklaring zou bieden. Het feit dat verzoeker tweemaal een beschrijving gaf van de inhoud van de brieven, impliceert dat hij hiervan (mogelijk met de hulp van derden) kennis heeft genomen. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker hierover coherente verklaringen aflegt doorheen de asielprocedure, te meer daar deze brieven de kern van zijn problemen en de aanleiding voor zijn vertrek vormden.

Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid wordt geboden om hier uitgebreider over te vertellen. Dat er ten onrechte een al te groot belang gehecht wordt aan zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst vreemdelingenzaken, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hijzelf deze verklaringen heeft afgelegd. Uit de vragenlijst blijkt bovendien dat deze aan verzoeker werd voorgelezen in het Dari, zodat verzoeker eventuele fouten had kunnen corrigeren, en dat verzoeker deze ter goedkeuring heeft ondertekend.

Met het louter voegen aan het verzoekschrift van de originele versie van het certificaat en zijn werkbadge doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeker met betrekking tot de vaststellingen aangaande het certificaat aangeeft dat dit enkel aantoonde dat de opsteller ervan het Engels onvoldoende machtig is, hetgeen te begrijpen valt in een Afghaanse context. De Raad acht het niet aannemelijk dat de voorzitter van een dergelijk bedrijf het Engels dermate onmachtig zou zijn dat hij dergelijke schrijffouten zou maken.

De verwijzing naar zijn profiel als (voormalig) werknemer van ANSO, naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 en het rapport van EASO getiteld "*Afghanistan – Recruitment by armed groups*" van september 2016 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Tijdens de terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met bijkomende stukken.

Wat betreft de nieuwe verklaring van de firma ANSO die is opgesteld door iemand die de Engels taal machtig is (stuk 8), moet worden opgemerkt dat deze verklaring geen afbreuk kan doen aan de gedane vaststellingen met betrekking tot de eerder neergelegde verklaring. Overigens betreft dit een volledige getypte verklaring, stemt deze geenszins naar de vorm overeen met de vorige verklaring en is het geenszins duidelijk van wie de handtekening afkomstig zou zijn. Een dergelijk document kan dan ook door eender wie zijn opgesteld en biedt geen enkele garantie naar authenticiteit.

De verklaring van de directeur van de school van verzoekers kinderen (stuk 9) betreft een louter handgeschreven document, met een stempel, doch een dergelijk document kan door eender wie zijn opgesteld. Ook vertoont dit document een gesolliciteerd karakter, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert.

Het stuk dat thans omschreven wordt als de klacht van verzoekers broer bij de politie en de bevestiging door de anti-terrorismedienservice (stuk 10) ontbeert eveneens objectieve bewijswaarde. Verzoeker verklaarde met betrekking tot dit stuk dat zijn broer deze brief heeft geschreven en het districtshuis zijn problemen heeft geattesteerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Ook al zou verzoeker analfabeet zijn, dan nog kan worden verwacht wat de inhoud is van de stukken die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt.

Uit de vertaling van dit stuk die verzoeker bijbrengt blijkt niet dat verzoekers broer klacht indiende, maar enkel dat hij van de politiediensten bevestiging vraagt van de aangehaalde problemen en dit ongeveer drie maanden nadat verzoeker het land reeds had verlaten. Een dergelijke bizarre handelswijze kan

verzoekers asielrelaas bezwaarlijk ondersteunen. Bovendien blijkt uit de bevestiging geenszins dat er enig onderzoek naar de beweerdde feiten is gebeurd en gaat deze bevestiging uit van de politiediensten en niet van het districtshuis.

De taskara van verzoeker, de taskara van verzoekers vader en de taskara van verzoekers zoontjes (stukken 11, 12, 13 en 14) zijn niet bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Verzoeker licht ook geenszins toe op welke wijze deze stukken zijn relaas in een ander daglicht zou kunnen stellen. Het betreffen overigens allen fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend.

Dat de stukken 15 en 16 militaire documenten betreffen met betrekking tot verzoekers vader waarmee zou worden aangetoond dat verzoekers vader destijds ook voor de overheid werkte en men deze informatie in de regio van verzoeker wist, hetgeen het risico voor verzoeker vergroot doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Ook deze stukken zijn slechts fotokopieën en ontberen derhalve bewijswaarde. Het enkel verwijzen naar de tewerkstelling van verzoekers vader volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Bovendien blijkt uit de vertaling van deze stukken geenszins dat men deze informatie in verzoekers regio wist.

Verzoeker legt foto's neer van zijn kinderen en echtgenote, doch deze foto's zijn niet bij machte om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Verzoeker licht dit ook geenszins toe.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers

zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Waar verzoeker stelt dat het aan de commissaris-generaal toekomt om concreet en zonder enige twijfel aan te tonen dat het dorp waarvan hij afkomstig is, Naghrak, tot de stad Jalalabad behoort en dat Naghrak even veilig is als de stad Jalalabad, wordt opgemerkt dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad (stuk 3 van de landeninformatie), Naghrak in dit gebied ligt. Verzoeker levert kritiek op het uitgangspunt van de commissaris-generaal dat Naghrak deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad, hetgeen gebaseerd is op objectieve en verifieerbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "AFGHANISTAN. Veiligheidssituatie in Jalalabad" d.d. 14 december 2016, p. 7), maar laat na concrete elementen aan te brengen die hierop een ander licht werpen.

Verzoeker stelt weliswaar dat de verwerende partij geen rekening houdt met de "Afghaanse binnenlandse context en de daaruit voortvloeiende veiligheidsrisico's" maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat Naghrak tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend. Dat de verwerende partij een "verkapte toepassing maakt van een redelijk intern vestigingsalternatief" kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeker verwijst naar de UNHCR guidelines betreffende de toepassing van het concept "intern vluchtalternatief" en baseert zich hierop om te stellen dat volgens het UNHCR de rechten van de verdediging gelden in dit geval. Echter, dit concept wordt *in casu* niet toegepast waardoor ook de betreffende guidelines – die overigens geen juridisch bindende waarde hebben – niet van toepassing zijn. Immers, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft een beoordeling gemaakt van de veiligheidssituatie in de specifieke herkomststreek van verzoeker en was van oordeel dat deze, gelet op de verschillende elementen die uiteengezet worden in de bestreden beslissing, niet van dien aard is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij een eventuele terugkeer een ernstig risico op het lijden van ernstige schade zou lopen omwille van de in artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet vermelde redenen.

In dit licht voegt de verwerende partij aan haar verweernota nog het rapport van Landinfo getiteld "Afghanistan: the security situation in Nangarhar province" van 13 oktober 2016 (Engelse vertaling) toe. Hieruit blijkt dat het district waarvan verzoeker afkomstig is, Surkhrod, hoofdzakelijk onder controle staat van de autoriteiten, met een relatief grote aanwezigheid van de veiligheidsdiensten (ANSF), en de typologie van het geweld in het district gelijklopend is aan dit in de stad Jalalabad, zoals dit beschreven wordt in de bestreden beslissing. Hoe dan ook, niettegenstaande er zich ook in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er ook hier geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Dat er

veiligheidstroepen aanwezig zijn maakt niet dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet is. Verzoeker brengt geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers herkomststreek. Waar verzoeker verwijst naar informatie van het district Behsud, wordt opgemerkt dat verzoekers dorp niet in dit district ligt, zodat verzoeker hiermee bezwaarlijk zijn stelling onderbouwt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Overigens blijkt uit deze informatie evenmin dat er in het district Behsud sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

De vaststelling dat de veiligheidssituatie in de steden, en dan vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland gecombineerd met het eerder besproken gegeven dat het dorp waar verzoeker van afkomstig is tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad kan worden gerekend, maakt dat de veiligheidssituatie in verzoekers woonplaats niet zonder meer gelijk gesteld kan worden met de situatie in de districten rond Jalalabad waar deze niet tot het stedelijk gebied behoren.

Iedere asielaanvraag moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Het argument dat de verwerende partij in het verleden “in gelijkaardige zaken” aan Afghaanse asielzoekers wel “minstens steevast de subsidiaire beschermingsstatuut toekende”, kan dan ook geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Ook laat verzoeker na desbetreffend enige concrete toelichting te verschaffen.

De Raad ziet voorts niet in op welke wijze het feit dat verzoeker vier jonge kinderen heeft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen. De beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in de herkomststreek is gebaseerd op objectieve gegevens die losstaan van de persoonlijke situatie van de asielzoeker.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF